

PAVLIHA

Zabavljivo-šaljiv list.

Grof Bismarck-Schönhausen.

Izhaja po dvakrat na mesec za zdaj, kader bude gotov, in velja do konca avgusta 1 gld., do konca decembra letos 2 gld. Posamezni listi se prodajajo po 14 kr. v Ljubljani pri tabakarici pred franciškanskim mostom in pri A. Klemensu na starem trgu, a v Testu v Ulčarjevej tabakarnici »via della Caserma.«

Francosko-pruska vojna.

Nasproti stojita si vojski dvé,
Pogumni, slavni, veliki obé.
Na enej strani francoski car,
Napoleon, mogočni vladár.
Na drugej strani pruski kralj,
Z njim Bismarck in premnogi maršálj.
Stojita nasproti nektere si dni,
Do zdaj še nobena zgrabila nij.
Poslušá svet in pazi skrbno,
Grmé li užé topovi glasno?
Evropa vsa, Amerika vsa —
A vojska še vendar v boj nij šla.
Če vidimo prav, bojazen, strah
Nareja, da Prus in Francoz je plah.
Zató se gledati vojski obé,
Nobena boja začéti ne smé.
Začéti ne smé ni teči domóv,
Ker spremljal po poti bi smeh jo gotov.
A smeh in sramota je huda stvar,
To Bismarck vé in francoski car.
Toréj si zabavljata, kar se dá,
Ker nema dovolj nobeden srcá.

Grof Bismarck-Schönhausen.

Na prvej strani smo denes prinesli čitateljem podobo glasovitega Bismarcka, da zvedó, kakšno lice po svetu nosi mož, kateri je največ kriv vse avstrijske nesreče 1866. leta, kolikor je namreč nij Avstrija sama kriva. Bismarck je na Pruskem tako mogočen, kakor je bil malokedaj kak minister na zemlji; zatorej se godí vse po njegovih besedah, a kralj ga je postavil za kancelarja nemške zveze. Kako pohlevno srce v prsih nosi, priča njegov prigovor: „kri in železo“, kar je naš risar s tem pokazal, da na glavi namesto treh lás, kateri so mu edino še ostali zvesti, naredil mu je tri ostre bajonete. Drugi pobožni prigovor tega moža je: „moč je več nego pravica;“ zato ima poleg sebe drug bajonet zasajen v kračo, kar je znamenje, da si jo misli prisvojiti, ako mu je kdo ne ubrani. Bismarck je zdaj prusko kraljestvo zapletel v grozovito vojno z Napoleonom. Prava dva ptica sta se zgrabila, vredna oba, na bojišči biti pošteno tepena. Avstrijista obanaredila kvare, kolikor in kader je kateri koli mogel; vendar še nij gotovo, da v zdanjej vojni Avstrija ne bi nobenemu pomagala, da jo pozneje s hvaležnosti zopet namaha, kader vgodno priliko najde.

O m i k a ?

Pruski Nemeec. Zdaj se vidi, koliko smo mi veličastni Nemči v omiki za seboj pustili vse druge narode, in posebno vas, glupe Slovane! Vojaku, kateri je leto s ustrelil prvega Francoza, plačali smo v darilo — nič menj nego 1500 tolarjev.

Slovan. Mi ubogi, neizobraženi Slovani, ki ne vemo, kaj je nemška kultura, dajemo v darilo samo po nekoliko goljdinarjev tacim, kateri umoré kako divjo škodljivo zver, na pr. volka itd.

Pruski Nemeec. Ali vas nij sram, da ste še tako globoko pogrezneni v barbarskem blatu? Vam li ne zabijamo vedno in vedno v glavo, da se od nas učíte omike?

Pavliha. Potrébnik, dr. Kurji strah in Žukov Matijček,

vsi trije v surkah, obišejo „Slovenski Narod“, ki zamišljen kuje „izviran dopis od Save.“

Pavliha (v imenu vseh štirih zapoje):

„Slovenski Narod!“ kliče se ti čast in hvala,
Kar more klicati ubog je žurnalst,
Ki s kolom tvoja kavalirska roka dala
K Slovencem mu je krèpek priporóeni list.

„Slovenski Narod“ (odpoje z basom):

Saj veš, da vedno spremljam vse korake tvoje,
Kot ladijo trgovsko spremlja morskí sòm;
Toréj vže drugič sem poslužil te po svoje,
In če je božja volja, služil še ti bom.

Pavliha:

Priprávnost táko tréba res je spoštováti,
Ker róka róko vníva in obé obráz;
Zató nasprotne službe sméš pričakováti
Od mene tudi tí s hvaležnosti ves čas!

(Uklonijo se ter odidejo.)

Prazen izgovor.

Filistejcem, katerim je bila Simsonova žena izdala njegovo uganko, reče Simson: da niste orali z mojo telico, ne uganili bi moje uganke!

Tudi mi, ako ne bi orali s tujo telico, ne rezali bi v „Pavliho“ tako globocih brazd.

Odrpto pismo „Pavlihi“ z Goriškega.

Preljubi „Pavliha!“

Ko si mi zadnjič pisal, naročal si mi, naj zá-te delam, kolikor koli morem, da te v naš deželni zbor vtaknem. Prizadeval sem si, da me je bog videl; vendar nijsem nič opravil. Priporočal sem te „Soči;“ a ona je imela užé celó svojih kandidatov preveč, da je torej morala izpustiti deklaranta Tonkli-ja, samo da je ustregla Črnetu in Lahom. Ker se tukaj nijsem nič okoristil, dregnil sem v vélike potéstnike, obetajóč, da izmej njih ne prineséš nikoli ničegaršne podobe, če tebi dáde stol v deželnem zboru. Kateri so prikimavali, tisti sami nijso voliti sméli, kakor sem zvedel pozneje; drugi so me vsi moké debelo gledali. Pri volitvi torej nijsi dobil ni jednega glasú. Pač, enega imaš vendar. Nekdo, kateremu oponašajo, da se je užé često s pametjo kregal, rekel je: „eine stimme behalte ich für sich (sic!).“ — Zvedel sem pozneje, kar tudi sploh po Goriškem svet pripoveduje, da tist glas je mislil tebi oddati. Ljubi „Pavliha!“ tí bi torej bil enoglasno izvoljen, ako bi drugi ne bili dobili po več glasov. Nego ne obupaj! Padli so celó drugi možjé. Kje je zdaj Marušič? Padli so, in kakor mi je Pino na uho povedal, poleg vsega vladnega prizadevanja. — Potolaži se! V kratkem času utegnejo biti deželni zbori zopet nazpušeni, ter svétujem ti, ako hočeš premagati, da se takrat postaviš za nasprotnega kandidata Marušiču, kateri gotovo zopet propáde; tega se boji celó škofov služabnik. Sicer smo zdravi, in tudi še precéj veseli vsi, razen tistih, ki se še od volitev jokajo; zato ostajem tvoj zvesti prijatelj

Jurij iz Kobilje glave.

Č r n e.

Posmehujte se, kolikor morete; jaz bodem zopet na Dunaji prvašil. — A „Soča“ naj si zapomni, da mene nikdar ne izpodrina, ker je ves Kras pod mojim klobukom. Če bodem tedaj skrbel za ljudske koristi, skrbel bodem tudi ob enem za svoje.

Macht geht vor recht.

(Moč tare pravico).

Ko so te dnij v Celji pri mestni volitvi nemškutarji napadli Slovence ter necega narodnjaka, doktorja, torej izobraženega moža, ranili do krvi, nij se tem kulturnim surovežem zgodilo nič, akotudi je tepež gledal sam mestni župan ter mnogo sodnjih uradnikov; a zaprla je policija in pehnila v preiskavanje slovenskega dljaka, kateri nij bil nemškutarke surovosti nič kriv. — Kako je to, da je pri nas kaj takega mogoče a v Madjarjih nikoli nij bilo?

AVLIHI

„Slovenski Narod“ očita, zakaj je v poslednjem listu na prvi strani prinesel podoba dr. Valentina Zarnika. Mogoče je torej, da nismo dovolj jasno povedali, zakaj jo je prinesel, kajti mislili smo, da je to uže dovolj znano vsemu slovenskemu političnemu svetu, ter nekoliko je tudi to, da nismo hoteli povedati več nego toliko, kar je bilo najpotrebnejše. „Slovenski Narod“ nas je prisilil uzroke obširno razložiti, katere tukaj objektivno razlagamo „sine ira et studio.“

Dr. Valentin Zarnik je uže lansko leto kandidiral v Trebnjem, in tudi izvoljen bil. Znano je bilo vsemu slovenskemu svetu njegovo slovstveno in politično delovanje; slava njegovih taborskih govorov je šla po vseh novinah. Vendar so pred volitvijo ljubljanski prvaki od njega zahtevali program, katerega sicer ne zahtevajo od nobenega kandidata: nij se zahteval letos od neznanega dr. Poklukarja, ki je do zdaj brez vseh političnih in slovstvenih zaslug, niti ne poprej od nemškega učenjaka dr. Koste, o katerem takrat nij bilo trdno, ali ostane zvest narodu ali ne, celo niti ne od e. k. uradnikov Ravnikarja, Koširja itd.; samo od dr. Zarnika in od — dr. Kljuna. Treba je bilo, da tedaj dr. Zarnik ljubljanskim prvakom reče: „moj program je dozdanje moje javno življenje in delovanje; na ta program me ali za kandidata postavite, ali ne postavite; drugega programa vam ne morem niti ne smem dati, ker od mene zahtevate, česar ne zahtevate od nobenega kandidata, o čegar zvestobi ne dvomite.“ A dr. Zarnik je drugače mislil, in razglasil program, kar je uže takrat svėdočilo, da mu je več do tega, da pride v krajski deželni zbor, nego do tega, skozi katera vrata pride.

Vse to je bil potlej vendar sijajno popravil v zboru, za kar si je bil na glavo nakopal toliko sovraštva ljubljanskih prvakov, da so pri letošnjih volitvah soper njega delali na vse kriplje. Postavili so mu tri nasprotnne kandidate: Koblerja, Potočnika in Vehovca.

Nekaj zelo važnega se je bilo dogodilo v Cérknici pri taborskem kosilu, kjer je dr. Zarnik proti duhovstvu govoril nepremišljene besede, „da po sedaj ne bodo na Krajskem duhovniki več komandirali,“ kar se je naglo raztrbilo po novinah, in česar se je on pozneje gotovo milo kesal. Naj se tu postavi človek na katero stališče koli, ne more drugače nego da ta čin imenuje nepremišljen, posebno še zdaj, ko vidi, v kakšen konec se je stvar pozneje zasuknila.

Uže pred volitvami je bil dr. Zarnik v Ljubljano poslal ponižno-prošee pismo, da bi ga zopet postavili mej kandidate. V tem pismu je torej očitno izrekel, da ne misli dalje ostati tist prvakom strašni mož, kateri jim je lani delal toliko preglávice v zboru. Vendar mu ljubljanski prvaki nijse upali, torej vse to nij imelo zaželenega uspeha, kakor so jasno pokazali nasledki. Tudi je znano celo nam — ne samo gg. Štajercem — kaj se je godilo pri volitvi g. Kosarja.

Ob volitvah samih je dr. Zarnik — kdo bi mislil? — ponižno hodil okrog tistega duhovstva, kateremu je v Cérknici grozil, da ne bode po Krajskem „več komandiralo.“ Ali si je bil duhovnike uže takrat vnovič pridobil ali ne, tega ne vemo; znano je samo toliko, da je stvar tako stala, da bi v Trebnjem bil najbrže zopet izvoljen, kakor je bilo slišati od vseh strani, nekoliko menda zaradi slave lanskega zbora, nekoliko morebiti zato, ker so mu slabi kandidati nasproti stali. To so čutili tudi v Ljubljani; torej so bili soper njega agitirali poslali dr. Razlaga in dr. Poklukarja. Misliti si je in tudi zvedeli smo na tanko, da ta dva gospóda nijsta bila nedelavna. A kader sta razumela, da bi dr. Zarnik utegnil biti vendar izvoljen vsemu odviranju vprek, dala sta mu v podpis nekako zavezo, v kateri dr. Zarnik slovesno obėta, mahoma stopiti iz zbora, če ne bode večina z njim zadovoljna. Tako rekoč sredi zmage je torej od sebe vrgel orožje, in potlej sta jela delati zanj tudi dr. Razlag in dr. Poklukar, zaradi česar je bil izvoljen z največjim številom glasov mej vsemi trijemi trebánskimi kandidati.

Dr. Zarniku, kateremu v tem slučaju nij bilo drugo na izvoljo dano, nego to, da ali sam zmaga ali slavno pade, bilo je torej tudi letos zopet samo do tega, da pride v zbor, a ne do tega, skozi katera vrata pride. Letošnji podpis nij drugo, nego ponovljena — da malo rečemo — še čudnejša oblika lanskega programa.

Tak mož ne more voditi nobene stranke, in zato ga je „Pavliha“ prinesel mej dvema stoloma, namreč mej stolom ljubljanskih gospódog, o katerih se zelo moti, če misli, da ga zdaj spoštujejo ali morebiti ljubijo, in

mej stolom tiste stranke, katere voditelja so ga imenovala nemške novine; kajti zvezanega voditelja nobena stranka ne more za svojega pripoznati.

Ko je glas počil, da je dr. Zarnik izvoljen, bilo je veselje res neizrečeno; a ko se je zvedelo, za kako ceno si je kupil volitev, izpremenilo se je to veliko veselje v enóliko žalost in nevoljo. Dunajski studentje so mu poprej namerjavali poslati zaupnico; a vsled poznejšega sklepa, ko se je razglasila trebánska dogodba, zaupnice nijso poslali, in v „Wandererji“ so povedali, zakaj mu je ne morejo poslati.

Očita se dalje za pregreho, da je „Pavliha“ prinesel podobo osebnega prijatelja. — To je res, žal, da je res; a nikakor se nij bilo tega ogniti, ker tukaj gre za slovenski narod, kateri je še zmirom neč vrėden nego sam dr. Zarnik. Podoba se je torej po neizprosnej dolžnosti našega programa prinesla edino zato, ker je gotovo bridko grajo zaslužil mož, ki je bil še lani po pravici tako sloveč, in ki je letos tako sam sebe ponižal, da v zboru, na prvaških verigah rėdovoljno priklenen, imel bode samo ta nálog, da časi plane tja, kamor z njim zaščuje dr. Bleiveis ali dr. Kosta. Osobnosti pri tej stvari nij torej bilo nobene. Celó ako bi se „Pavliha“ domislil, da morebiti kdaj prinese obraz „Narodovega“ urednika, ki zdaj nad njegovo glavo v ubijalnim kolom tako kolegijalno stoji, — tudi takrat bi se držal samo nepristrastnega načėla, kakor je prav in potrebno.

Dalje je zavriniti besedovanje „Slovenskega Naroda,“ kakor bi se bila podoba dr. Zarnika dala v naglici delati. — Ne! Imel jo je risar uže predno je bilo javno znano, kako se je tam doli v Trebnjem zares godilo, in prva misel je bila, dr. Zarnika načrtati za zmagovalca nad staro gardo. Kdo je kriv, morebiti „Pavliha?“ da je bilo treba to misel popustiti, ko se je za trdno razglasilo, da je Zarnikova zmaga žalostna Pirhova zmaga?

Ugovarja se dalje, da slovenski narod v politiki še nij zrel, in da ga torej oči zabolé, ako v takej podobi vidi meso svojega mesa, kost svoje kosti. — Kaže, da je to, žalibog! res, in zaradi tega je pri nas, kjer se vsaka stvar meri na mravljinčjo pėd, mnogo laže napačno delati nego napačna dela grajati. Kdor napačno dela, nikoli se mu ne očita, da ga je vlada podkupila, nego o svojem času se mu vse oprostí; a kdor krivo počette graje, tega je najėla vlada ter nanj ob vsacem času letí vse kamenje. Tudi naši voditelji se mnogo ne razlikujejo od prostega naroda; torej bi jim zastonj opominjali, da satirični listi družih jezikov prinašajo samo obraze visocih glav na pr. Napoleona, Bismarcka, Viktorja Emanuvela, Bena itd., kateri so morebiti še malo večji od dr. Zarnika; a vendar njihove slave nič ne manjša to mušje zbadanje begócih novín, katere so denes v rokah, jutri bog védi kje.

Vse drugo sumnėljenje umazanib ust odločno vračamo mej ležnjivo obrekovanje.

Ko je bilo to uže dovršeno, pride nam iz Ljubljane pismo: „štajerski gospóde „Pavliho“ res dolže, da je podkupljen.“ — Gospóda moja! odkrito je, da bise Vam zastonj zavijála stvar, katera napósled vendar pride na dan tako ali drugače; zato jo sam „Pavliha“ rajši uže denes pové. „Pavliha“ je res podkupljen; vendar poleg vsega tega Vi sami nikakor ne uganete, kdo ga je podkupil, — tako zvito je stvar osnovana. Za tega delj naj se Vam toliko reče, da tist, kdor ga je podkupil, nij vsakdanje mere človek, in zato je naročil, da tudi njega zbadá malo ne v vsacem listu, ker neče, da bi svét mahoma zaslėdil, kako so stvari. Podkupilo ga je celó več mož, ne samo eden. A kdo se ti možje? Tega Vam tukaj ne povemo, da si bodete malo glavo ubijali, predno to uganko rešite, in kader jo zveste, gotovo se bodete zelo čudili. *)

Prvi nemškutar. Če ne pojde tako, pojde takisto!

Drugi nemškutar. Kako pojde?

Prvi nemškutar. Ako nam Gaustra ne potrdíjo za deželnega poslanca, ne bodo niti Murnika imeli.

Drugi nemškutar. Kako to stvar zasuknemo? Povėdi!

Prvi nemškutar. Kaj misliš, kako bi se naredilo?

Drugi nemškutar. Službo mu vzemimo, kakor smo jo Svetcu in Rozmanu.

Prvi nemškutar. Saj nij pri mestnem odboru.

Drugi nemškutar. Zdaj vem! Raztrosimo po Ljubljani, da je listine kradel.

Prvi nemškutar. Uže pri Kljunu smo s tem pogoreli na prašnici.

Drugi nemškutar. Mi, ki vse moremo, naredimo ga premladega!

Prvi nemškutar. Saj res! V zibel položimo bradatega moža.

Drugi nemškutar. Povedi torej, kako to stvar ukrenemo?

Prvi nemškutar. Ukrenena je uže in tudi zvršena bode. Zalezli smo v „Novicah“ nekaj sestavek, zaradi katerega mu okolo vratú vržemo zanko tiskovne tožbe, in stvar bode v kraji.

Drugi nemškutar. Bog jej daj zdravje tiskovnej tožbi! Ali bi mogli Slovenci kaj takega osnovati? Človek vendar vsaj vé in čuti, zakaj drži z vlado!

*) Te uganke rešitev se nahaja uže v današnji „listnici,“ kakor sem jaz skrivaj zapazil. Stavec.

V nebesih.

Bog. Ali ne trka uže spet sivobradi pruski Vilhelm s pléšastim Bismarkom na nebeska vrata?

Sv. Peter. On ter vse njegovo ljudstvo denes pobožno prosi, da bití Francoze tako pomoril, kakor se je bilo pred štirimi leti zgodilo Avstrijcem pri Sadovi. Razpisal je namreč pobožno molitev po vsem svojem kraljestvu.

Bog. V tacih molitvah je malo pobožnosti.

Sv. Peter. Nekoliko vendar. Pogledi Napoleona. Misliš, da se ta stari grešnik kaj gane s kako ponižno prošnje, kakor bi se spodobilo? Torej menim, da bode res treba Prusom pomagati, kakor smo jim 1866. leta pomagali.

Bog. Prusi niti 1866. leta niso bili zmogli zaradi svojih zaslug, nego zaradi avstrijskih grehov.

Sv. Peter. Če torej ne mislimo pomagati Prusu, pomagajmo Napoleonu, ako se oglasi.

Bog. In če se oglasi, meniš, da mu je potem svobodno, po svetu ljudi moriti? Nijši li še nikoli slišal o razbojnicih, kateri tudi na kolenih prosijo mene, mater božjo in tazne svetnike, da bi jim pomagali prvi njihovem delu?

Sv. Peter. Slišal. Uže mene samega so prosili.

Bog. Ali si jim pomagal?

Tv. Peter. Nijsem. Razbojnih del ne podpira noben pošten mož a kam li svetnik moje vrste v nebesih!

Bog. Ali so té vojne kaj družega, nego surov grabež tujih dežel in prelivanje nedolžne krvi? Zakleni vrata s ključem in zapahom ter za maši vse bólni, da ne bode moglo v nebesa priti to ne človeško, divje moledovanje in kričanje!

Naš maček.

(Simon Jenko.)

Naš maček je ljub'co imel,
Vasovati noč vsako je šel:
Prejeli je domu ves zaspán,
Kv' meznar odavonil je dan.

Zboléla je ljub'ca možna,
O joj, ée več zdrava ne bo!
Naš maček je jókat' začel,
Nobene več misli ni vjel.

I ko mu res vzame je smrt,
Okoli se plazi potrt,
Življenje sovražil' začne —
V soboto obésil se je.

To žalost v skampelj povém
Neskrbnim vam mladim ljudém:
Če dolgo živét' vam jemar,
Zaljúbil' seukdár nikár!

Dežman v muzejske laboratoriji.

Uže zopet sem zeló umeteljno natlačil zmrdljivo žival dehurskega plemena, katero imenujem „Wahlpirat.“ Poprejšnja smrluha: „Jantschbergliteratur“ in „naturbursche“ sta po dolgej rabi uže izgubila prvotno smrdljivost; celó ogoljena sta nekoliko, ée tudi sem ja bil z mislijeo jako namazal. „Wahlpirata“ je treba še bolj namazati, da bode v muzeji „ljubljanškega Tagblatta“ vsaj leto dnij dobro ohranjen Slovencem smrdel, kakor kuga.

V hrvatskem zboru.

Hrvat. Zakaj nam je ogerska vlada v Zagreb za vladiko poslala Mihajlovića, kateri nij Hrvat, in je neznano, da bi imel kakoréne koli zasluge? Ali nemamo dovolj hrvatskih zaslužnih, učenih in vrednih duhovnikov?

Madjarska vlada. Ne more se tajiti, da ima Hrvatska dovolj zaslužnih, učenih in vrednih duhovnikov, in sicer toliko, da sami nijmo vedeli, katerega izmej njih bi izbrali, da ne bi razžalili niti naroda niti nobenega duhovnika. Da bi torej vsem ustregli, postavili smo tacega, ki prvič nij Hrvat, in drugič nema nobene zasluge, da bode na vse strani prav.

Listnica. Gospodom, kateri so nam oznanili svoje izpremenjene stinovanje: zgodí se, kakor želíte. — Gosp. C. Torej tudi Vi bi radi svedeli,

kdo je „Pavliho“ podkupil? Bodi si; Vam razodenemo, a samo na uho, da ne bodete nikomur dalje pripovedovali; kajti gg. Štajerci naj si ubijajo še nekaj časa glavo, predno zvedó. Torej poslušajte: akciionarji pri „Pavlihu“ so — kdo bi to mislil? — naslednji gg.: dr. Toman, V. C. Zupan, dr. Bleiweis, dr. Kosta, Peter Kozler in zadnje čase celó Wurzbach, poprejšnji deželni poglavar. Tudi dr. Pongrac je nekako vpleten, celó imenitni Schindler nij daleč od te stvari; samo dr. Kljuna nijsmo hoteli v svojo družbo sprejeti. Plačalo se je kosmatega zneska 523.720 glđ. To je vsa skrivnost. — Gosp. Baričan. Dvojno hvalo in srčen pozdrav. Ni najmanjšé žalé misli o ničemer. Ne pozabite peresa! — Gosp. brezimeniku (čegar ime je nam vrlo dobro znano). Lepo hvalo za dobrohotne, ée tudi malo osorne opombe; vendar se motite, ako mislite, da bi se „Pavlihov“ urednik rad dokopal do prvaške visočine, na kateré se tako rado v glavi zvrtí. Blagovolite nam poslati životopis in fotografiji obeh oménjenih nemškutarjev, in radi ustrežemo Vašej želji; kajti naše podobe se értajo vse s fotografiji; sam popis kake osebe ne zadostuje. — Gosp. M. Č. osmoš. Lepo hvalo. Vse je v redu. — Gosp. V. v Ljublj. v Gradišci 14. Neznano je nam bilo, da ste se preselili, in zategadelj je morebiti zmes. Niti nam nijste podali svojega imena razločno pisanega, da torej do denes ne vemo, ali ste pri nas prav zaznamovani ali ne. Gg. naročnike prosimo, imena razločno pisati.

Skrivno razodenje

Da imaš vnénje stene svoje hiše z razkovim peskom na debelo ometáne, to je bilo znano; a da je v njenih notranjih prostorih tako zeló umazano, tega se svet nij nadejal, dokler sam nijsi razodel.

Dastavek k pesniškim imenom.

Ker se je ljubljanko dramatično društvo uže precéj okoristilo, upamo, da bode skrbelo tudi za prelaganje klasičnih tragedij v slovenski jezik. Uže zadnjič je bil „Pavliha“ naštel nekoliko domačih moških in ženskih imen v rabo mlajšim slovenskim pisateljem. Naj se mu torej blagodušno oprostí, ako se denes drzjuje svetovati, kako bi se dali nekateri naslovi imenitnih iger v svojstvu pravega kruha pšeninjaka izvrstno po domače povedati. „Romeo und Julie“ bi se krasno podomáčilo, ako se reče „Brtóncelj in Frgájsnica“; dalje „Antonius und Kleopatra“ naj bi bilo „Špehmáhič in Métrga“, a za „Faust und Gretchen“ bi se izbralo: „Krmévzelj in Špévka.“ — Upamo, da po tem kratkem a vendar zeló korenitem navodu slovenski pisatelji brez daljšnjega uka sami najdejo pravi pot.